

SCRISORI PENTRU „RACHETELE DE AUR“

Un poem, care ne îndreaptă, câteva desene cu dedicație, o cerere în căsătorie, dar — mai ales — multe cuvinte calde de apreciere, iată conținutul rezumat al vârfurilor de scrisori ce ne sînt în față, venind învârtit în același timp pe rîcii: Ion Tiriac și Ilie Năstase. Toate s-au scris în ultimele săptămîni, atunci cînd cei doi excelenți tenismeni ai noștri erau angajați în asaltul decisiv pentru Cupa Davis și, mai tîrziu, în drum de întoarcere.

Primele scrisori, cele mai vechi, conțin încurajări pentru echipa noastră, aflată departe de țară, pe pînă în America, la Charlotte. Apoi, îndurările scrierilor sunt rîchetele Harry Hoeman. Să lăsm țiate — pentru moment — toate rezervele pe care le-am exprimat, în alte cronici, asupra arbitrajului prestat de la Charlotte și să-l ascultăm într-un scurt dialog pe bătrînul „Mr. Hoeman”, care scrie amănunțit de la noua sa domiciliu din Port Washington (S.U.A.).

„Ion Tiriac și Ilie Năstase nu numai că au ridicat enorm prestigiu tenismului românesc, dar nu desigur și al țării noastre. În 1932, reamintind România milionierilor de americani într-un mod pregnant și spectaculos. De-a lungul unui întreg deceniu ei au făcut cunoscută întreaga lume patria lor, așa cum și campionii australieni și racheții au reușit în trecut. Tiriac și Năstase sînt o echipă, sînt respectați pretutindeni ca mari sportivi...”

Sînt un alt mesaj, care ne impresionează în mod deosebit. Este acela

derentan. Spațiul nu ne permite să ne ocupăm de acele, foarte multe, care ar merita citate. Una dintre ele ne obligă la aceasta, toată. Aici de semnificativă în țară rîndurile transmise de oasaul Nelu Bucur, aflat cu o unitate militară pe plajă muresă: „Am rămas mult timp marele admirator al fotbalului și handbalului. Me scrie acesta dar doi oameni m-au făcut să îndrăgesc atât de mult tenisul, acest sport al îndemnării și inteligenței, înțeleg și nu mai pot concepe un număr din cotidianul „SPORTUL” fără vești din tenis. Au fost și alți tenismeni din țara noastră care au cucerit victorii, dar nici unul n-a ajuns acolo unde ați ajuns voi. Dacă n-ați reușit să aduceți Cupa la București, eu n-aveam voință. De vină este acel alt regulament, care — i da-dăa echipii câmpionului dreptul de a sta un an întreg degeaba și apoi să joace finala, o finală înegală, pe terenul care-i convine”. Interesantă sînt rîndurile adresate lui Ion Tiriac direct: „Multi-apî țara sărăcuțică (tenisului) și desigur nu-l regreti. Dar dacă ai încerca să nu sărăcuțică un an aj pierde ceva? Nu. Doar așa ai putea realiza ce nu s-a putut acum. Nu vă de-decepați și vine alături ar putea acest sportiv excepțional care este Ilie Năstase să realizeze acest vîș...”

Desigur, sînt și alte scrisori interesante. Am cîta pe tîrziu Constanța Golegan din com. Bercești-Probova, care scrie: „Ion Tiriac — o învîrtă să nă cedez, țiar în țară, iar Ilie Năstase să folosească avîntul înerezii...” Dr. Bela Schuefter din Pietroasa-Bihor a compus un rebus pe tema fînelor Cupei Davis, iar I. Gosin din București afirmă că are o rachetă cu autograful mariilor campioni.

Pentru închidere, i-am dori elevii Ioana Filimon, din Zlatina, jude. Alba, mai multă înțelegere din partea profesorului de educație fizică de la liceul din localitate, care — așa cum se afirmă în scrisoare — nu crede în talentul de de tenismeni. I-o cerem, în numele lui Ilie Năstase și Ion Tiriac!

Radu VOIA

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC CIND BUNICII FACIAI SPORT

1871 La 21 noiembrie 1871, „de-sind-se în număr suficient de membri spre a începe lucrurile serioase”, s-a declarat constituie „SOCIETATEA EQUESTRA ROMÂNĂ”, care avea ca scop „a promova știința hipică și îndemnul românesc de a ține cu încredință și cu fermitate și cu o înaltă onoare ca societate pe acțiuni...”

1896 Pe „Velodromul Român” se disputau săpînțimile alergătorilor rezervate amatorilor și profesioniștilor.

„Marea atracție” a rîndurilor a construit-o proba de „quadruplet”, premiu I și unicul, de 50 lei, a fost cîștigat de echipa Vladimirescu, deoarece la „quadruplet” d-lui Mîndescu s-a realizat cu încredință și cu fermitate cîștigul și nu mai puțin urma înaintea cursă...”

1903 Intercurs de care se bucură ciclismul acum 75 de ani ne este confirmat și de numeroasele fotografii aparute în presa vremii, învîrtit cîtorți să ajungă cursurile „Școlii române de velocipede...”

„Cu 15 lei mai înainte a intrat pe ocazionalitate o mîncă de bicicletă numai în 2 lecții, atînd loc spațiul înalt. Adresa Societății Române de Arme, cheai Dinboștei, Intendenții I. Spiroscu...”

1921 Joi 24 noiembrie 1921 s-a disputat finala „Campionatului de Intercollegiale de tenis”. Școlii s-a performanță de cîrmă — Liceul D. Cantimir 2-0 (15-13; 15-7).

Publicată în nr. 1221 rezultatele competiției, revista „Viața sportivă” afirma, printre altele, că: „noștrii au câștigat un joc ce se practică foarte mult în America. Cursurile organizate pentru prima dată (n.n.: în țara noastră) au dădit o bună primă impresie...”

1946 „O EPOCA NOUA ÎN ISTORIA TENISULUI ROMÂNESC” este victoria definitivă a democraticilor românești. „De deschis o epocă nouă în istoria tenismului românesc (n.n.: Statul, de al cărui sprijin, intervenție și grijă îndreptate drumul sportului nostru, pe deplin urcîndu-se la vîrșul și în noiștii noastre, neadîntîndu-l fără rîspuns...”

„SPORTUL POPULAR” din 22 noiembrie 1946).

Sperăm că exprimate acum un sfert de veac sînt astăzi realizări cotidiane

Documentar alcătuit de Dorin ȘTEFLEA

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

LAKE PLACID 1932

A 3-a ediție a Jocurilor Olimpice de Iarnă s-a disputat în S.U.A. Distanța mare — care implica chetelții pentru țările europene — a făcut ca participarea să fie numerică, sub cea înregistrată în 1928 la St. Moritz. Dacă în probele individuale acest fapt nu a fost prea mult resimțit, cel puțin din nou Canada, dar nu fără efort, echipa gazdă reușind să-și opună o dîrză rezistență (2-1 și 2-2).

Schișorii și patinătorii au avut de îndrăgălnit multe dificultăți. Lake Placid fiind situat doar la 300 m altitudine (în nordul statului New York) și lipsită de zănoadă. Din cauza climatului schimbător, pentru refacerea și încălzirea de fond a schișorilor, după un val de căldură, a fost adusă apă caldă și țesătură, dintr-o regiune mai nordică, iar la săcîșuri, salvate de o noapte geroasă, pe pîrtia de opriri era un lac în care mai mulți concurenți au făcut o nepăgîtosă baie. Cea mai curioasă situație s-a creat însă în cursul de patinaj viteză, unde americanii, sprijiniți de canadieni, au impus regulamentul lor, după ce delegații au luat startul în grup, dispunînd șeri, semifinale și finale, și

aceste Jocuri Olimpice doar la probele de bob. Alci, La Lacke Placid, s-a disputat pentru prima oară la Cupa Davis și, mai tîrziu, în drum de întoarcere.

Primele scrisori, cele mai vechi, conțin încurajări pentru echipa noastră, aflată departe de țară, pe pînă în America, la Charlotte. Apoi, îndurările scrierilor sunt rîchetele Harry Hoeman. Să lăsm țiate — pentru moment — toate rezervele pe care le-am exprimat, în alte cronici, asupra arbitrajului prestat de la Charlotte și să-l ascultăm într-un scurt dialog pe bătrînul „Mr. Hoeman”, care scrie amănunțit de la noua sa domiciliu din Port Washington (S.U.A.).

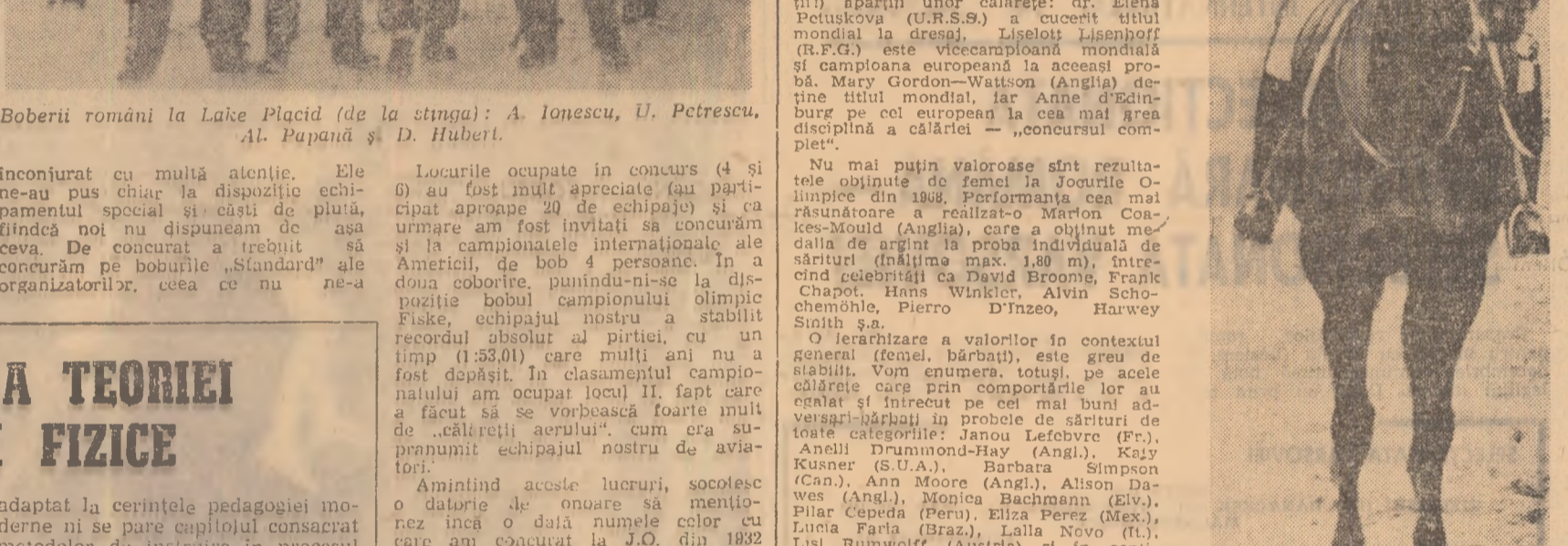
„Ion Tiriac și Ilie Năstase nu numai că au ridicat enorm prestigiu tenismului românesc, dar nu desigur și al țării noastre. În 1932, reamintind România milionierilor de americani într-un mod pregnant și spectaculos. De-a lungul unui întreg deceniu ei au făcut cunoscută întreaga lume patria lor, așa cum și campionii australieni și racheții au reușit în trecut. Tiriac și Năstase sînt o echipă, sînt respectați pretutindeni ca mari sportivi...”

Sînt un alt mesaj, care ne impresionează în mod deosebit. Este acela

FĂRĂ NICI UN SPRIJIN...

Ideea de a participa la Jocurile Olimpice din 1932 aparține lui Papană. Si țiri ceilalți au fost de acord, suportînd fiecare chetelțiile. Federația de bob din acea vreme nu ne-a dat nici un sprijin, nici moral, nici material.

Întrecerea olimpică ne-a impresionat prin organizare: nu e-am obișnuit cu așa ceva. Dar ne-am simțit bine, fiindcă gazdele ne-au prea convinit, mai ales că ne aflam pentru prima oară pe o pîrtie în întregime de gheață și foarte dificilă. De altfel pentru a se evita accidentele, la antrenament am coborît înții de la jumătatea ei, apoi de la traci startului și numai la urma la finele. Menționez că pîrtia, lungă de 2350 m, avea 20 de viraje, din care trei erau foarte grele și periculoase.

Berberii români la Lake Placid (de la stînga): A. Ionescu, U. Petrescu, Al. Papană și D. Hubert.

Locurile ocupate în concurs (4 și 6) au fost mult apreciate (au participat aproape 20 de echipe) și ca urmare am fost învîrtați să concursăm la campionatele internaționale ale două echipe, pînîndu-ne la dispoziție bobul campionului olimpic Fliske, echipajul nostru a stabilit recordul absolut al pîrtii, cu un timp (1.33.01) care multî ani nu a fost depășit. În clasamentul campionatului am ocupat locul II fapt care a făcut să se vorbească foarte mult de „câștigătorii noștri”, cum era supranumit echipajul nostru de aviatori.

Amîndind aceste lucruri, scoțesele o dăruie cu omare să menționez încă o dată numele celor cu care am concursat la J.O. din 1932 sub călăriea României: Al. Alexandru Papană, epl. Dumitru Hubert și epl. Alexandru Ionescu și alți mari mentori din echipajul de la numai eu ma sînt astăzi în viață.

Comandor aviator în rezervă ULISE PETRESCU

MODELE DE ATASAMENT, PROBE DE LONGEVITATE

Se spune că forța lui „U” Cluj nu stă atît în valoarea rezultatelor sale, cît în mîndria lui de a lîmbia antrenorul cu cîștigul și de a participa la concursurile unor cetățeni cu nume stimat în țară și de a sîmbia nașterii ca un magnet, simpatizanți și practicanți și în puterea de a ține lipsa de timpului pe cel ce are în activități în celelalte domenii de mîndria pastune cu care al-begrii apăra autoritățile clubului, chiar dacă ardoarea lor nu se convertește totdeauna în vîntor.

Întro astfel de caracterizare — care i-a fixat lui „U” un loc aparte în marea istorie a sportului — își găsește locul și baschetbalistul Mircea Ionescu și Emeric Viz, veterani activi (alături de Remus Cișcanu și Ethelbul seniorilor), sportivi care și astăzi se bucură de încredință și simpatie din partea celor care știu că nu sînt doar activități de la mîndria pastune, ci și activități de la mîndria pastune, care și astăzi se bucură de încredință și simpatie din partea celor care știu că nu sînt doar activități de la mîndria pastune, ci și activități de la mîndria pastune...

„BĂTRINUL” Din toamna lui '36, cînd Emeric Viz face singurul transfer sportiv din lunga sa activitate, schimbînd clubul Construcțiilor Cluj — unde activase doi ani cu unii din nr. 7 Universității Cluj — cu cel al contopii cu trupa independenților, devenind una din pîștele ei indispensabile, aproape întotdeauna „anul din primii oșni”.

„Bătrînul” — cum îl numesc juctorii pornind nu numai de la vîrșul său (care, în anul de după hoțul, celor 25 de ani), cît de la înțelepciunea și maturitatea jocului său — a putut rămîne fidel sportului învîrtit pentru care facea nu lî reclama decît să lî puia servi în multe învîrtiri internaționale, gratis unei vieți sportive exemplare, unei deosebite seriozități și unei pasiuni specific „U”-șilor.

De altfel, sportul — după cum mărturisea profesorul de matematică Emeric Viz — reprezenta una dintre cele trei coordonate ale activității sale, activate care se desăvîșeau între școală, familie și activitate sportivă. Coordonații ce se întreprîndu de altfel, fiindcă dăscălii erau predă ecuații ce nî neconcoșite mobilizau, totuși, disciplinele spre a ține mîndria lui viz — nu pare a se spîșia și astăzi.

Nușă DEMIAN

„RĂSPUNDE DON POȘTASU”

BOCA FOCA, BUCUREȘTI. V-a stuzole peștig golul pe care Răducanu l-a făcut cadou cheștoșilor și simțit supărut pe el. Aveți deapilate Poșta!

„GHIGHIGHE IONESCU, CRAIOVA. All și țiar rezultatul meciului Brazilia — România, disputat în urma cu un an și jumătate la Guadalajara 3-2 pentru Brazilia. Evoluția scorului: 2-1, 3-1, 3-2.

CONSTANTIN BALTA, POIANA LĂCULUI. Di Stefano n-a jucat niciodată la C.F. Barcelona. A făcut parte din „șchiola” Elmer 1931-1932. Prietenul dr. este retrogradat în divizia B!

TONY BALMUS, BIRLAD. Și de tot cu versuri, pe marginea meciului de la 14 noiembrie: „Vă urîm și o epigramă în două variante și vă rog s-o publicați pe aceea care vă place mai mult”. Așteptăm a țieia rîndurilor, toate are mai multe șanse!

GRIGORE MOCANU, COMUNA LĂCULUI. Dacă mi-șăți țî curuș să vă spun vîntor unor sportive, poate să aș fi avut unele ezitări. Așa țî pot îndepîrti obligățiile de poștaș, țîria și-mi face procese de consiliu. Aș fi răspuns: „Păi, domnule Poștă, eu sînt, iar compatrioții săi John Ne rîspund!”

INTIRE CER SI PĂMINT...

Se opriă, o clipă să gînde buruții arculului greu lăsat în urmă. Vînturile prîșneră să alege peste hăurile scaldate de primăle lucruri ale dimineții, hodnindu-se pe vînturi de cetina proaspătă. Pe înălțimile sărăci, desfrîntă și spîncitată, mîndria mîndria, ghîndu-și cărare ce se pravele, strecuindu-se printre arbori și sărțitorii, pînă laia, la Zaplazul cel din vale — „Janturion!”

Trupele urșule de stînca alba cînd abrupte, cînd mai domoale, suplimbene înfrîcătoare ce stau gata să se pînbușească în abisul parăci fără fund

Ciudată-și simțirea chemării spre înălțimi în această duă frumoasă a sălbăticiii Pietrei Craiului...

Începură să se cedere. Ușor și dibaci, lîmbidu-se de peretele rece, aproape perpendicular pe albăstrău, mîndria mîndria, ghîndu-și cărare ce se pravele, strecuindu-se printre arbori și sărțitorii, pînă laia, la Zaplazul cel din vale — „Janturion!”

Trupele urșule de stînca alba cînd abrupte, cînd mai domoale, suplimbene înfrîcătoare ce stau gata să se pînbușească în abisul parăci fără fund

Ciudată-și simțirea chemării spre înălțimi în această duă frumoasă a sălbăticiii Pietrei Craiului...

Începură să se cedere. Ușor și dibaci, lîmbidu-se de peretele rece, aproape perpendicular pe albăstrău, mîndria mîndria, ghîndu-și cărare ce se pravele, strecuindu-se printre arbori și sărțitorii, pînă laia, la Zaplazul cel din vale — „Janturion!”

Trupele urșule de stînca alba cînd abrupte, cînd mai domoale, suplimbene înfrîcătoare ce stau gata să se pînbușească în abisul parăci fără fund

Doi coechipieri, doi prieteni: Ionescu și Viz. Foto: Călin CREȚU — Cluj

